

[Poul Sørensen.]

lovforslag, den højtærede minister har fremsat.

For at der ikke skal være nogen tvivl om, hvorledes bedømmelsen visse steder er eller har været, vil jeg gerne med den højtærede formands tilladelse have lov til at citere den udtalelse, arbejdsmændene er kommet med om udligning — det var det, den højtærede minister kaldte utopi. Der står i denne udtalelse fra kongressen i 1950:

„Baggrunden for en udligning er i høj grad til stede; men vi er den ene part i sagen, og de andre er den anden. Lovgivningsvejen er efter min opfattelse spærret i øjeblikket. Det politiske styrkeforhold skal forrykkes ikke så lidt, før det bliver muligt at få tilvejebragt igennem en lovgivning rammerne for en fælles arbejdsløshedskasse, som de arbejdsløshedsforsikrede kan være tjent med at få som afløsning for det væрге, vi har i hånden i øjeblikket, og det, der da bliver tilbage i den sag, må være, at det overlades til den kommende hovedledelse for kassen at forsøge, om der er mulighed for at finde en vej frem for økonomisk udligning mellem de bestående kasser.“

Altså én arbejdsløshedskasse, lød kongresudtalelsen. At den højtærede minister ikke — det erfarer vi jo — har kendskab til disse ting, forstår jeg udmærket. Men så skal man blot være lidt varsom med at udtale sig. Derfor fremlægges det klart og tydeligt, hvad arbejdsmændenes 245 000 medlemmer har sagt om spørgsmålet én kasse og en udligningsordning.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Den højtærede minister spurgte: hvornår har nogen sinde en kommunist lagt et stykke brød på bordet for fattigfolk? Det gør kommunisterne daglig, og det ved ministeren lige så godt som jeg. Den lyriske vending skulle bare bruges til at bortforklare, at ministeren ikke er særlig interesseret i at sætte ind for at få gennemført den ændring vedrørende brændselshjælpens udbetaling, som Arbejdsmandsforbundet har ønsket, som Smedeforbundet har ønsket. Ministeren er nået frem til en halvering af dageantallet, altså til 20 dage;

Smedeforbundet ønskede 10 dage. Jeg synes hellere, ministeren skulle bruge sin kraft og energi og sine talemåter til at få smedenes ønsker gennemført. Der er reelle muligheder derfor.

Socialministeren (Bomholt): Det ærede medlem hr. Poul Sørensen fremdrog en udtalelse fra arbejdsmændenes kongres i 1950, og denne udtalelse har det ærede medlem fremdraget en gang tidligere her i tinget, nemlig da Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses forhold sidst var til behandling her. Det ærede medlem burde vide, at på delegeretmødet i Arbejdsmandsforbundet i 1953 udtalte Ernst Jensen, der er hovedmanden for arbejdsløsheds-kassen — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„At vi så dengang vedtog en udtalelse, som desværre har vist sig at være forkert, skal man skam ikke komme og bebrejde os; tværtimod synes jeg, der var mere grund til at udtale anerkendelse af, at hovedledelsen har taget dette spørgsmål op til en gennemgribende undersøgelse og debat, og at man herved er kommet til det resultat, at en sådan udligning ikke lader sig gennemføre, og at det ville være meningsløst at lade medlemmerne betale det underskud, de vanskeligt stillede kasser har.“

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil jeg gerne spørge: har det ærede medlem opgivet den leninistiske teori om proletariseringen som betingelse for revolution? Har det ærede medlem svigtet leninismen på det punkt?

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Nej, jeg har ikke opgivet den leninistiske teori; men i de år, jeg har studeret leninisme, er jeg aldrig kommet til den konklusion, som ministeren er kommet til. Jeg fatter ikke, hvordan han kan være kommet dertil, al den stund samtlige, der har syslet med de leninistiske teorier, har påvist, at det bragte arbejderklassen til at erkende sin styrke, hvis den opnåede resultater; derfor har man altid lagt megen vægt på, at der blev opnået resultater i den daglige kamp. Det andet har intet med leninisme at gøre.